

- Jézus ez előtt haláláról és feltámadásáról beszélt (harmadszor). „Nem értették a mondottakat” (Lk 18,34). Amikor először beszélt róla, a feltámadásával, a dicsőségével nem tudtak mit kezdeni, most a szenvedésével és a halálával.
- Jézus a kettőről együtt beszél, mert ezek együtt járnak. „Ezeket kellett elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie.”
- Együtt beszél a kettőről azért is, „hogy ha majd megtörténik, higgyetek” (Jn 14,29). Krisztus szenvedéséből az, ami látható volt (a testi szenvedés és halál), a kisebbik rész, mégis próbára teszi mindenkinek a hitét, aki látja. Jézus a győztes, a szabadító akkor is, ha meghal – sőt éppen így győzött. Ezt a hitet teszi próbára az, amit látnak. De Jézus már előtte is mindent megtesz, hogy erősítse a tanítványok hitét. – Erősíti a mi hitünket is, szükségünk is van rá azokkal szemben, amit látunk: ellenállást Krisztussal szemben a világban, saját, legyőzhetetlennek tartott bűneinket.
- Együtt beszél a szenvedéséről és a dicsőségéről azért is, mert a mi életünkben is együtt kell járnia ezeknek. Ahogy Krisztus magát adta oda az Atya akaratából (ennek a nehézsége meglátszik a Gecsemáné-kerti gyötrődésében), nekünk is, akik követjük, oda kell adnunk magunkat egészen. Önmagamról lemondani, hogy az Ő akaratá legyen meg. Lemondani arról is, amit jónak, hasznosnak tartottam. „Most is mindent kárnak és szemétnak ítélek” – folyamatos, ismétlődő döntés, mert a világ és a saját kívánságom mindig kínál valamit, hogy beépítsem az életembe. Folyamatosan „takarítanom” kell, harcolnom ezek ellen, a láthatókkal szemben a láthatatlanokra nézni, mert „a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk... nagy, örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17). – „Tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”
- Jakab és János itt csak a dicsőségre gondol, azon belül is a Jézus utáni első helyekre. Jézus kérdése: „ki tudjátok-e inni azt a poharat...” – nem az első (második) hely feltétele; ha ki tudja inni, akkor sem biztos, hogy az övé lesz. Az első hely Jézus Krisztusé, aki kiitta a poharat. Mi volt ez a pohár? A bűneink büntetése – ezt nem kell kiinnunk, mert a mi bűneinket is Ő vette el. Magamra vállalhatom mások bűnét, elhordozhatom a (világi) büntetést, de az isteni büntetést nem (nem leszek megváltóvá). – A szenvedés a bűnök miatt: az, hogy nem „érezem jól magam” a bűneimben, tudom, hogy a bennem élő Krisztus szenved tőlük, és szabadulni akarok tőlük. Nem békülök meg azzal sem, hogy mások körülöttem bűnben élnek; akarom, hogy Krisztusban megszabaduljanak tőlük, teszek ezért, és tűröm mindazt, amit ezért kapok tőlük. – „Ó, hitetlen nemzedék... meddig szenvedlek titeket?” – szenved az én hitetlenségemtől is, de hív, hogy ne legyek hitetlen, hanem hívő. Akkor már én is szenvedni fogok a hitetlenségtől: ami bennem maradt és ami körülöttem van.
- A többi tanítvány haragszik. „Miért ők legyenek az elsők? Én is vagyok olyan jó tanítvány...” – ld. Péter fogadkozása. Bennünk van, hogy elsők akarunk lenni (mint hívők), ezért haragszunk másokra, akik szintén elsők akarnak lenni. Ezt még igazságosnak is tarthatjuk, mint itt a tíz tanítvány. Csak Jézus igazíthat helyre. Ő első, de úgy, ahogy mondja: mindenki szolgájává lett, és életét adta váltságul sokakért. A földön vállalta az utolsó helyet, de tudta, hogy az az első hely, ami az Atya mellett kezdettől az Övé, újra az Övé lesz. Mi is úgy állhatunk be az utolsó helyre, hogy tudjuk: helyünk van a mennyben, Őmellette.